

КОГАТО НАПУСНАХМЕ КУБА

ШАНЕЛ КЛИЙТЪН

Превод от английски език
Милена Илиева

ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *When We Left Cuba*

Copyright © 2019 by Chanel Cleeton

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

Превод Милена Илиева

Редактор Иванка Ангелова

Коректор Милена Александрова

Дизайн на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедрак“ АД, София 2019 г.

Тираж: 1200 бр.

ISBN 978-954-27-2279-3

За летите, които се разсипват през пръстите.

Дано един ден ги приискаем в обятията си.

26 НОЕМВРИ 2016

Наши Бийч

Пристига в имението в Палм Бийч току след полунощ в онези чезнещи, вълшебни, незабравими часове на нощта. Положено е в елегантна кошница с пищна червена панделка. Доставена е от надут мъж в тъмен костюм, който си тръгва без излишни приказки със сребрист ролс, собственост на един от най-известните жители на острова.

Жената взема кошницата, разопакова я в убежището на всекидневната си, декорирана в ярки цветове, и познатите думи на френски я връщат към миналото, докато секундите отмерват края на вечерта.

Сълза се търкулва по бузата ѝ.

Целофанът се плъзга по дланта ѝ, стъклото е като балсам, сякаш я е чакало, охладено през изминалите години. Тя вади бутилката от кошницата, отнася шампанското до бара в дневната, натежалите ѝ от скъпоценни камъни пръсти опипват несръчно запечатаното гърло.

Тапата излита с предизвикателен пукот, който нарушава тишината на нощта. Късно е, но поводът е твърде важен и не може да бъде подминат. А и много скоро покоят ѝ ще бъде нарушен от други звуци – телефонът ще звъни, приятели и роднини ще говорят развълнувано, ще се вихри празненство след края на една безконечна война. Сега обаче може да отдели минутка за себе си...

Шампанското избухва в устата ѝ. Носи вкуса на победа и поражение, на любов и загуба, връща спомен за нощи на упадъчно веселие

ШАНЕЛ КЛИЙТЪН

в Хавана и дни на изгнание в Палм Бийч. Тя вдига чашата за мълчалива наздравица и спира поглед върху ръката си. Вече не е ръка на млада жена, отлежала е и видът ѝ пак я хваща неподготвена. Бръчките, които никой пластичен хирург не може да скрие, сякаш се подсмиват насреща ѝ и напомнят с намигване, че времето е най-жестокият крадец.

Кога е остаряла толкова?

В кошницата няма бележка, но няма и нужда от такава. Кой друг би ѝ изпратил такъв подарък – екстравагантен, затрогващ и толкова подходящ за нея?

Единствено той.

ЯНУАРИ 1960 г.

Наши Бийч

Колекционирането на предложения за брак представлява про- блем, защото твърде много прилича на фалшиво ексцентри- чен имидж, който сам си създал и трябва да поддържаш грижливо. Едно предложение е абсолютно задължително, за да предизвикваш възхита в отбраното – или не чак дотам отбрано – общество. Две са гаранция, че ще те канят на всички партита, третото добавя щипка мистериозност, четири са скандал, но пет... е, пет предложения за брак те превръщат в легенда.

Гледам отгоре надолу към мъжа, който става за смях в момента – коленичил е пред мен и се полюлява опасно, прекалил с шампан- ско и лекомислие. Как му беше името? Знам, че е странична издън- ка на достопочтения род Престън, сроден по сватовство с един бивш вицепрезидент и братовчед на действащ американски сенатор. Фра- кът му е елегантен, състоянието му е вероятно скромно, в най-доб- рия случай – оптимистично, благодарение на щедрото наследство от някоя покойна леля, а слабохарактерната му брадичка – резултат от множеството бракове между роднини в семейство Престън.

Андрю. Или Албърт, може би. Адам?

Срещали сме се няколко пъти на партита като днешното в Палм Бийч, празненства, които сякаш аз да организирам, ако бяхме в Хавана, и за които с мъка получавам покана тук. Втори братовчед на амери- канска фамилия със знатно потекло, не е толкова зле, като си помис- лиш. На харизан кон зъбите не се гледат, особено ако са го харизали на изгнаница като мен. Разумно би било да приема предложението

му – легендарното пето по ред – и да тръгна по стъпките на сестра си Елиса към светото тайнство на брачния съюз.

Но какво му е забавното?

Шепот бръсва роклята ми, чувам името си – Беатрис Перес – зад гърба си, усещам любопитните погледи, думи се примъкват към мен, драпат нагоре по полите ми, посягат към фалшивото колие на врата ми и разпиляват нескъпоценните му камъни по пода.

– Вижте я само.

– Високомерна. Цялото им семейство е такова. Някой трябва да ѝ напомни, че вече не е в Куба.

– Какъв ханш. И тази рокля.

– Те не загубиха ли всичко? Фидел Кастро нали национализира захарните плантации на баща ѝ?

– Как не я е срам?

Усмивката ми става по-широка, по-ярка от фалшивите скъпоценни камъни на врата ми и също толкова неистинска. Плъзвам поглед по множеството зад Александър, който все така се полюлява на едно коляно като човек, който току-що е слязъл от кораб след дълго плаване, подминавам без внимание гвардията на отбранителното общество с отровните ѝ стрели и спирам поглед върху сестрите ми Исабел и Елиса, които стоят в ъгъла с високи чаши шампанско в ръце. Гледам ги и си спомням, че ние не се кланяме на никого и нищо. Това ми дава смелост.

Свеждам поглед към Алистър.

– Благодаря, но се налага да ви откажа.

Казвам го закачливо, сякаш цялата тази история е шега, при това пиянска. И се надявам да е било шега, честно. Хората не се влюбват и не предлагат брак току-така, нали? Защото това определено е... неприятно някак.

Бедният Артър изглежда искрено смутен от отговора ми.

Дали пък не е било сериозно все пак?

После той идва бавно на себе си и лицето му грейва със същата лека усмивка, която цъфтеше на лицето му, допреди да падне на едно коляно, че и по-широка дори, а физиономията му възстановява естественото си състояние – изражение на човек, в еднаква степен доволен от себе си и от света, който обитава. Хваща протегнатата

ми ръка с потните си пръсти и се надига с олюляване. Пръхти от уси-
лието.

Присвива поглед, когато се поглеждаме очи в очи... е, почти очи
в очи, предвид допълнителните сантиметри, с които съм се сдобила
покрай обувките с високи токчета, взети назаем от сестра ми Иса-
бел.

Блясъкът в очите на Алек ми навява мисли за дете, на което са
взели любимата играчка и което обмисля подходящо отмъщение
под формата на истеричен плач и тропане с крак.

– Нека позная, имате си някого в Куба.

Тонът му е толкова хаплив, че кожата ми настръхва.

Блестящата ми като диамант усмивка се появява отново, усъвър-
шенствана още от детските ми години и изключително полезна в
ситуации като тази, ръбчетата ѝ – остри и трошливи едновременно –
са предупреждение към онзи, за когото е предназначена, че навли-
за в опасна територия.

Аз също мога да хапя.

– Нещо такова – лъжа го аз.

Сега, когато себеподобният им отново е на крака, вместо да се
излага на колене пред натрапницата, която са принудени да тър-
пят от известно време насам, гостите ни обръщат гръб със сумтене,
въздишка и шепот на скъпи рокли. Притежаваме достатъчно пари
и влияние – захарта е почти толкова доходоносна в Америка, колко-
то и в Куба – за да ни приемат, макар и с неохота, в средата си, но не
толкова, че да гарантират оцеляването ни сред тази глутница вълци,
надушили червено месо. Фидел Кастро превърна всички ни в про-
сящи и дори само заради това съм готова да забия нож в сърцето му.

Стените се приближават внезапно, светлините в балната зала
стават непоносимо ярки, а корсажът ми – твърде стегнат.

Мина близо година, откакто напуснахме Куба. Уж беше само за
няколко месеца, докато светът осъзнае какво причинява Кастро на
нашия остров. Близо година в любящите обятия на Америка...

Заобиколена съм от хора, които не ме искат тук, макар презре-
нието им да се крие зад любезни усмивки и престорено съпри-
частие. Гледат ме отвисоко, вирнали аристократичните си носове,
защото семейството ми не е живяло в Америка от създаването на

тази страна, или не е доплавало с кораб от Англия, или друга подобна тъпотия. Кожата ми е малко по-мургава, акцентът ми – твърде чуждестранен, вярата ми – твърде католическа, фамилиното ми име – твърде кубинско.

Възрастна жена с цвета и чертите на Андерсън се появява сякаш от нищото, стрелва ме с отровен поглед, целящ, без съмнение, да ме смъкне на земята, после замята решително полите на марковата си рокля, а заедно с тях – и момчето. И аз отново оставам сама.

Ако зависеше от мен, изобщо нямаше да ходим по тези партита, нито да се подмазваме на местното общество. Само че не зависи от мен. Важното е какво искат майка ми и сестрите ми, а баща ми има нужда от тези социални контакти, за да разшири бизнес империята си, така че повече никой да не отнеме почвата под краката ни.

А и винаги стои въпросът с Алехандро, разбира се.

Повдигам с ръце полите на роклята, за да не настъпя фината материя, и се отпращам през балната зала към един от балконите.

Минавам през отворените врати, спирам до каменния парапет, вятърът развява полите ми. Хладно е, небето е ясно, звездите греят, луната е пълна. От океана се носи приглушен, далечен рев. Това е звукът на детството ми, на целия ми живот, и ме зове като песен на сирена. Затварям очи да спра сълзите и си представям, че стоя на друг балкон, в друга страна, в друго време. Какво ще стане, ако тръгна към водата, ако зарежа партито, събуя неудобните обувки и зарова пръсти в пясъка, докато океанът се плиска в краката ми?

Сълза се търкулва по бузата ми. Не съм си представяла, че е възможно някакво си място да ти липсва толкова много. Изтривам ядно сълзата и поглеждам към края на балкона и палмите, които се люлеят в далечината. Някакъв мъж се е облегал на колоната, наполовина – потънал в мрак, наполовина – окъпан от лунния светлик. Висок е. Руса коса... почти рижа всъщност. Обляга ръце на парапета, плещите му изпъват ушития по поръчка фрак. Аз отстъпвам назад, той се раздвижва...

Застивам.

Ооо.

Когато цял живот ти повтарят, че си красива, тази дума постепенно губи значението си. И какво изобщо означава „красив“? Че

чертите ти са подредени във форма, която някой някъде субективно е определил като приятна за окото? „Красив“ няма никакво отношение към другите качества, които човек може да притежава – ум, чар, смелост. И все пак...

Той е красив. Шеметно красив.

Сякаш са го нарисували със замах, сякаш образът му е обезсмъртен от четката на художника с движения, смели и вдъхновени, истински бог, слязъл сред простосмъртните и техните дребни дела.

Вбесяващо красив.

Прилича на човек, който никога не се е питал дали ще има покрив над главата си, нито се е боял, че баща му ще умре в килия с осем други мъже, или че ще трябва да се сбогува с единствения живот, който познава. Не, прилича на човек, комуто от сутрин до вечер повтарят, че е самото съвършенство.

И той ме е забелязал.

Златното момче се обляга по-напред на парапета, скръстило силни ръце пред гърдите си. Погледът му се спира на тъмната ми коса, чиято прическа повече от час сме гласили двете с Исабел, проклинайки липсата на домашна прислужница, която да ни помогне. Оттам се спуска надолу по лицето ми към дълбокото деколте на роклята и кичозните фалшиви бижута, така очевидно евтини, каквато внезапно се усещам и самата аз... Мъжът със сигурност ме вижда като натрапница, мисля си... Сетне погледът му продължава надолу към талията ми, към хълбоците.

Отстъпвам още крачка назад.

– Братовчедка ли да ви наричам?

Спирам на място, сякаш думите му са ръка на кръста ми, сякаш този тип е свикнал да подчинява всички на волята си с минимално усилие.

Мразя такива мъже.

Гласът му звучи по онзи особен начин, който в Щатите говори за пари – едновременно небрежен и решителен, без следа от чуждестранен акцент или поне не от неподходящия чуждестранен акцент. От онези гласове, които знаят, че всяка изречена дума ще бъде чута.

Вдигам вежди.

– Моля?

Оттласква се от парапета и тръгва към мен с дългите си крака. Спира толкова близо, че се налага да вдигна глава, за да срещна погледа му.

Очите му са сини, с цвета на дълбините по хаванското крайбрежие.

Гледа ме втренчено и бръсва с палец безименния ми пръст, където пръстен няма. Лекият допир ме вади рязко от дълбокото отегчение на скучното парти. Усмивва се едва доловимо и край очите му се връзват бръчици. Добре е да се знае, че дори боговете имат недостатъци.

– Андрю ми е братовчед – обяснява той. Забавно му е, изглежда. Едва доловимо обаче.

Установила съм, че повечето богати хора, които все още са богати, имат този навик – дозират внимателно доброто си настроение, сякаш прекалят ли, това би нарушило някакъв неписан етикет.

Андрю. Петото ми предложение за брак си имало име. Както и Златното момче, поне откъм фамилия, при това престижна. Може би. Истински Престън ли е, или далечен роднина като Андрю?

– Всички чакахме със затаен дъх какво ще отговорите – подхвърля той.

Ето я пак загатнатата усмивка в тона, силно оръжие, когато е употребена удачно. Долавям у него същата прикрита острота, с която си служат себеподобните му, но с една съществена разлика – имам усещането, че се смее заедно с мен, а не ми се присмива, което е добре дошло.

Дарявам го с усмивка, не от най-отровните.

– Братовчед ви има безупречен усет за подходящ момент и явно обича да е в центъра на вниманието.

– Да не говорим, че има и отличен вкус – отвръща остроумно Златното момче – твърде остроумно, ако питате мен – и ме дарява на свой ред с усмивка, по-ослепителна и от предишната.

Преди беше просто красив, но сега е направо абсурдно привлекателен.

– Вярно е – съгласявам се аз.

Напоследък рядко прибягвам до фалшива скромност. Ако сам не се бориш за себе си, кой ще го направи?

Навежда се още малко към мен, сякаш да ми сподели тайна.

– Нищо чудно, че подлудявате всичко живо.

– Кой? Аз?

Разсмивам го. Звукът е нисък и съблазнителен като първата глътка ром, която обръща стомаха ти.

– Знаете какъв ефект имате върху хората. Видях ви в балната зала.

Защо аз не съм го видяла? Определено не е човек, който се слива с тълпата.

– И какво толкова сте видели? – питам аз, окуражена от факта, че нито за миг не е откъснал поглед от очите ми.

– Вас.

Пулсът ми се ускорява.

– Само вас гледах. – Гласът му е толкова тих, че потъва в шума на вятъра и приборя.

– Аз пък не ви видях. – Собственият ми глас звучи дрезгаво, сякаш не е мой, а принадлежи на друго момиче, което е изгубило ума и дума.

Като си помислиш, и аз още не съм откъснала поглед от очите му.

Неговите се разширяват леко, на бузата му се появява трапчинка. Още едно несъвършенство, което да добавя към бръчиците, макар че точно трапчинката трудно ще мине за недостатък.

– Определено знаете как да подхранвате мъжкото самочувствие.

Стискам пръсти в юмрук, за да не се предам на изкушението, иначе току- виж съм вдигнала ръка да докосна трапчинката.

– Подозирам, че не страдате от липса на достатъчно ласкателства.

Пак онази усмивка.

– Вярно е – признава той.

Обръщам се, така че да застанем рамо до рамо, и вдигам очи към нощното небе.

Той ме стрелва с кос поглед.

– Значи е вярно.

– Кое?

– Казват, че сте била всепризнатата кралица на Хавана.

– В Хавана няма кралици. Само един тиранин, който иска да бъде крал.

– Явно не сте привърженичка на революционерите.

– Зависи за кои революционери говорите. Някои бяха поносими. Но Фидел и неговата банда са обикновени лешояди, които пируват с трупа на родината ми. – Правя няколко крачки напред, като внимателно го заобикалям, и широката пола на роклята ми забърсва панталона му. Усещам го зад себе си, усещам дъха му по тила си, но не поглеждам назад. – Президентът Батиста трябваше да бъде свален от власт. Виж, това революционерите успяха да направят. Сега остава да се отървем от победителите.

Обръщам се да го погледна. Велият блясък в очите му сега е изострен и далеч по-интересен.

– И кого точно ще поставите на тяхно място?

– Някой, който милее за кубинците и тяхното бъдеще. Който ще освободи страната от американското потисничество. – Не ми пука, че той е американец. Аз не съм американка и няма да се преструвам на такава. – Лидер, който да ограничи влиянието на захарните магнати – добавям аз в пряко противоречие със семейното верую. Захарната индустрия е в основата на фамилното ни богатство, но унищожителното ѝ влияние върху нашия остров е безспорно, колкото и баща ми да твърди обратното. – Лидер, който да ни донесе истинска демокрация и свобода.

Той мълчи и ме претегля с поглед. Не знам дали е от вятъра, от въображението ми или от дъха му в тила ми, но цялата настръхвам.

– Вие сте опасна жена, Беатрис Перес.

Свивам устни. Накланям глава встрани и на свой ред го претеглям с поглед. Вътрешно ми иде да се сритам отзад заради приятния гъдел. Смята, че съм опасна жена? И знае името ми?

– Опасна за кого? – дразня го.

Той не отговаря, но няма и нужда. Още една усмивка. И още една трапчинка.

– Мога да се обзаложа, че сте направили пътека от разбити сърца.

Свивам рамене и движението повлича погледа му надолу, към широкото деколте на роклята.

– Някое и друго предложение за брак. Четири-пет.

– Богати производители на ром, захарни барони или рошави и брадати борци за свобода?

– Да речем, че вкусовете ми варираат. Веднъж целунах Че Гевара.

Не знам кой е по-изненадан от думите ми. Не знам и защо ги изрекох, защо споделям с непознат тайна, която не съм споделила дори със семейството си. За да го шокирам може би? Толкова е лесно да скандализираш американците. Или е предупреждение, че не съм някоя превзета дебютантка? Че съм правила и видяла неща, които той не може да си представи? Или за да почерпя сила от спомена за немислимото, за компромиса, на който съм била готова, за да измъкна баща си от затвора на Гевара, онази адска дупка Ла Кабаня. Историята е добра, макар вътрешно да потръпвам при мисълта за самонадеяното момиче, което си въобразява, че една целувка може да спаси живот.

– И хареса ли ви? – Изражението на Златното момче е странно, като маска, която пасва идеално на лицето му и скрива всичко. Не мога да преценя дали е скандализиран, или му е жал за мен. Знаем само, че предпочитам презрението на обществото пред нечий жал.

– Целувката ли?

Той кимва.

– Бих предпочела да му срежа гърлото.

Е, поне не се стресна от кръвожадното ми изявление.

– Тогава защо сте го целунали?

Изненадвам себе си, а вероятно и него, когато отново избирам истината пред уклончивия отговор.

– Защото ми беше писнало да ми се случват неща, върху които нямам контрол, и исках поне веднъж аз да предизвикам събитията. И защото се опитвах да спася нечий живот.

– Успяхте ли?

Пепеляв вкус на поражение полепва по небцето ми.

– В онзи конкретен случай – да, успях.

Уви, краткият прилив на гордост върви ръка за ръка с друга емоция, със спомена за живота, който не успях да спася, спомена за колата, която набива спирачки пред широките порти на дома ни, вратата се отваря и още топлото мъртво тяло на моя брат-близък се свлича на земята. Плача, притиснала главата му в скута си, и петна кръв зацапват стъпалата, на които сме играли като малки.

– Наистина ли е толкова зле, колкото казват? – Тонът му е нежен

до непоносимост.

– По-зле е.

– Не мога да си го представя.

– Така е, не бихте могли. Имате късмет, че сте се родили тук. Без свобода нямаме нищо.

– Какво бихте казали на човек, комуто остават само няколко минути свобода?

– Да си плюе на петите – отвръщам аз уж шеговито.

Бегла усмивка прекосява лицето му, но си личи, че е прозрял през фасадата ми. Става ми някак по-симпатичен заради това и допълвам отговора си:

– Да се наслади максимално на последните минути свобода.

Иска ми се да го попитам как се казва, но гордостта ме спира, гордостта и страхът.

Такива луксове нямат място в живота ми сега.

Затварям очи само за миг, а когато ги отварям отново, виждам пред себе си протегнатата ръка, която чака моята.

– Танцувайте с мен.

Преглъщам с усилие, защото внезапно устата ми е пресъхнала. Накланям глава и го измервам с поглед, преструвам се, че сърцето ми не препуска в гърдите и че ръката ми не копнее да се озове в неговата.

– Чудя се защо това ми звучи повече като предизвикателство, отколкото като покана.

Музиката е като далечен фон, едва доловим, ритмичен шум, промъкнал се на празната тераса.

– Ще танцувате ли с мен, Беатрис Перес, вие, която целувате революционери и крадете мъжки сърца?

Умее да сипе остроумия без усилие. Проблемът е, че това ми харесва.

Поклащам глава и на устните ми се появява усмивка.

– Не съм споменавала, че крада мъжки сърца.

На моята закачлива усмивка той отвръща подобаващо – забележително всъщност, с целия блясък и волтаж на своята, която е като токов удар.

– Така е. Аз го казах.

Имам ли изобщо някакъв шанс?

Той пристъпва напред и заличава отново разстоянието помежду ни, одеколонът му изпълва ноздрите ми, очите ми са на едно ниво със снежнобялата предница на ризата му. Дланта му ляга на кръста ми, усещам топлия допир през тънката материя на роклята. Посяга с другата си ръка да хване моята и пръстите ни се преплитат.

Оставям го да води, сърцето ми се премята. Има отлично чувство за ритъм, владее стъпките до съвършенство. Кое то не бива да ме изненадва.

Не говорим, но предвид разговора, който водят телата ни – шумоленето на дрехите, допира на крайниците, мигновени съприкосновения, които се впечатават самоволно по кожата ми... думите изглеждат излишни и лишени от интимност.

Работата е там, че когато колекционираш предложения за брак, хората ти лепват етикета на флиртаджийка. Може и да съм била такава някога, отдавна, но сега тази роля на кокетка ми се струва неестествена. Намирам се по средата на пътя между момичето, което бях, и жената, в която искам да се превърна.

Песента свършва и започва друга, много по-бърза, танцът едновременно се проточва безкрайно и приключва твърде бързо. Той ме пуска с лек поклон и хладният въздух се настанява помежду ни. Не е нормално пръстите ми да се чувстват осиротели, нито да усещам толкова остро отсъствието му.

Поглеждам го в очите и мислено се стягам за разочарование то от неизбежния флирт – ще ме покани на обяд или вечеря, ще ми направи комплимент колко добре танцувам, ще ме изпива с поглед. В момента не ми е до романтични забегки, макар да подозирам, че кратката забегка точно с този мъж определено би ми харесала.

Той се усмихва.

– Благодаря за танца.

Гледам го как се отдалечава, сигурна съм, че ще се обърне да ме погледне.

Не го прави.

Мъжът влиза в балната зала и изчезва в света, на който принадлежи, а аз се боря с изненадата си. Минават минути, докато събера смелост да се гмурна в шума на партито под светлината на полилеите

и сред луксозния блясък на гостите.

Прекрачвам прага на балната зала. Исабел стои отстрани. Не виждам Елиса.

– Тръгна си. Не се чувстваше добре – обяснява Исабел, когато я питам за сестра ни.

Сервитьор се приближава към нас с поднос, натежал от чаши с шампанско. Не е единственият – и други сервитьори обикалят залата и предлагат шампанско на гостите, които си говорят напрегнато, шепнат в шепа, нечии имена са на устата на всички, затишие преди скандал.

Любопитна съм каква ли клюка е възпламенила тълпата и оглеждам навалицата за Златното момче, надявам се да...

Той стои близо до оркестъра в предната част на залата заедно с една по-възрастна двойка и някаква жена.

Ооо.

Няма смисъл да разчепквам недостатъците ѝ, би било безполезно усилие, напълно напразно. Ясно е като бял ден, че нейните предци са доплавали с голям кораб точно навреме за основаването на американската нация. Руса коса и деликатни черти, съвършеното допълнение на неговата златна мъжественост. Роклята ѝ е последен писък на модата, бижутата ѝ категорично не са фалшиви, устните ѝ са извити в приятна усмивка.

И кой да я вини, че се усмихва?

Вдигам чашата си заедно с всички останали в залата за здравето на младата двойка, докато бащата на бъдещата булка обявява годеща на щерка си с Никълъс Рандолф Престън III. Значи не е какъв да е Престън. Не, той е *онзи* Престън. Действащият американски сенатор с амбиции един ден да влезе в Белия дом, или такава поне е мълвата, която се носи.

Погледите ни се срещат през залата.

Как е възможно да съм била толкова сляпа? В крайна сметка, животът винаги се свежда до отделните моменти.

На трийсет и първи декември петдесет и осма светът ти се свежда до празненства и обиколки по магазините. На първи януари петдесет и девета в него нахлуват войници, оръжие и смърт.

Срещаш мъж на един балкон и се заплесваш за миг, а броени

минути по-късно съдбата за пореден път ти подлага крак.

Гаврътвам шампанското на един дъх в противоречие с етикетата.

А после го виждам – онзи, заради когото съм дошла на партито – и вече нищо друго няма значение.

За разлика от Никълъс Престън, този мъж е нисък и набит, оплешивяващ по върха на главата и с несъразмерно голям нос. Носи фрака си като да е усмирителна риза. Направих проучване и знам, че има само една причина да го канят на тези събития – съпругата му е всеобщата любимка на благотворителното общество, а моминското ѝ име се споменава с почитание от всички. Самият той очевидно предпочита комфорта на сенките, с които е свикнал, цялото му излъчване потвърждава информацията, с която разполагам – не го е страх да запретне ръкави и да си оцапа ръцете. Той е човек, който обича да мести световните лидери насам-натам, сякаш са фигури на шахматна дъска.

Фамилията му е Дуайър, работи в ЦРУ и отговаря за Латинска Америка.

Излъгала бях преди малко, когато Никълъс Рандолф Престън III, вече сгоден американски сенатор, ме попита за свободата. Да, бих ѝ се насладила... за мъничко. А после бих се борила със зъби и нокти да си я върна и повече никога, никога да не ми я отнемат отново.

Приятно е да танцуваш с принцове на лунна светлина, да, но аз съм дошла тук с по-важна задача. Дойдох да се срещна с човека, който ще ми помогне да отмъстя за брат си Алехандро и да убия Фидел Кастро.